

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobkyně: **Stavoizola s.r.o.**
sídlem V Štíhlách 2051/2, Praha
zastoupený daňovým poradcem Ing. Františkem Mejtou
sídlem tř. Národní svobody, 33/7, 397 01 Písek

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2016, č. j. 5864/16/5100-41459-711847

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), delegoval místní příslušnost k výkonu správy všech daní žalobce s výjimkou daně z nemovitých věcí a daně

z nabytí nemovitých věcí z Finančního úřadu pro hlavní město Prahu na Finanční úřad pro Kraj Vysočina, a to s účinností od 21. dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž bylo toto rozhodnutí oznámeno.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí bylo nezákonné. V první řadě došlo k porušení ust. § 25 odst. 2 daňového řádu tím, že žalovaný neoznámil jednání s jednatelem žalobce daňovému poradci.
3. Daňový řád stanoví dvě samostatné alternativní podmínky, za nichž může k delegaci místní příslušnosti správce daně dojít – jestliže je to účelné, nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti. Žalobce uvedl, že nepostačuje prostý poukaz na „světlé zítřky“. V rozhodnutí chybělo konkrétní posouzení, že správa daní Finančním úřadem pro Kraj Vysočina bude účelnější než Finančním úřadem pro hlavní město Prahu. Žalovaný zevrubně posoudil vznesenou odvolací námitku či jinak shromáždil důkazy o ne hospodárném a neefektivním stávajícím výkonu správy daní, svým rozhodnutím však jen vyhověl internímu požadavku bez ohledu na zájmy a potřeby žalobce. Zcela popřel vlastní logická východiska, s ohledem na které by měl rozhodovat. Stanoví-li zákon jasná pravidla k určení místní příslušnosti, nelze je nahrazovat jinými paušálními pravidly, která zákonem předjímana nejsou. Navíc odvolávka na „náročné postupy, jako jsou místní šetření nebo daňová kontrola“ byla s ohledem na novelu daňového řádu celorepublikových kontrol lichá.
4. Žalobce dále uvedl, že z rozhodnutí nelze seznat důvody, pro které žalovaný delegaci shledává účelnější a hospodárnější. Napadené rozhodnutí shledal také nepřezkoumatelným.
5. Žalovaný nad rámec svého zákonného zmocnění rozhodl o uložení spisu na Územním pracovišti v Třebíči.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobní námitky shledává irelevantními. Odkázal na napadené rozhodnutí a konstatoval, že na základě jím zjištěných okolností byla účelnost delegace jednoznačně osvědčena.
7. K oznamování místního šetření se vyjádřil v tom smyslu, že v rámci správy daní zákon nevyžaduje upozornění daňových subjektů vždy, konkrétně např. při místním šetření stran ověření místa faktického výkonu ekonomické činnosti.
8. K nezákonnému rozhodnutí o uložení spisu na Územním pracovišti v Třebíči dále uvedl, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o delegaci místní příslušnosti správce daně.
9. Na základě všech výše uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah nařízeného jednání před soudem

10. V rámci jednání před soudem účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích, zástupce žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil z důvodů uvedených v žalobě, zástupce žalovaného požadoval zamítnutí, neboť je podle něj nedůvodná.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
12. Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je totiž vadou natolik závažnou, ke které krajský soud přihlíží z úřední povinnosti (ex officio) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalované dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.
14. V této souvislosti žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem nezdůvodnil účelnost delegace, resp. naplnění zákonné podmínky delegace - účelnosti. Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
15. Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný stručně popsal dosavadní průběh řízení, uvedl skutková zjištění, na jejichž základě následně dospěl k závěru o vhodnosti delegace místní příslušnosti správce daně z důvodu účelnosti, neboť reálná ekonomická činnost žalobce neprobíhá na zapsaném sídle v Praze, ale v provozovně žalobce v Třebíči. V odůvodnění mj. žalovaný uvedl následující: *„Odvolací finanční ředitelství dospělo v dané věci k závěru, že je naplněno a doloženo kritérium účelnosti, neboť ze spisového materiálu jasně vyplývá, že zapsané sídlo není místem, kde daňový subjekt vykonává svou činnost. Je zřejmé, že je mnohem praktičtější spravovat veškeré daně v místě faktického sídla daňového subjektu, neboť tak lze bez potíží provádět náročné postupy, jako jsou místní šetření nebo daňová kontrola“.* Z rozhodnutí je možné seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou tedy patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k zákonnosti napadeného rozhodnutí zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Namítanou nepřezkoumatelnost proto krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu v žalobě uplatněných námitek.

16. Mezi účastníky řízení je v souzené věci sporné, zda došlo k naplnění zákonných kritérií (konkrétně kritéria účelnosti) dle ustanovení § 18 odst. 1 daňového řádu, a zda tak bylo možné přistoupit k delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného místně příslušného správce daně.
17. Podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. b) daňového řádu se místní příslušnost právnické osoby řídí jejím sídlem, kterým se rozumí adresa zapsaná v obchodním nebo obdobném veřejném rejstříku. Podle § 18 odst. 1 daňového řádu na žádost daňového subjektu nebo z podnětu správce daně může nejbližše společně nadřízený správce daně delegovat místní příslušnost k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně, *jestliže je to účelné* nebo jsou-li pro výkon správy daní potřebné mimořádné odborné znalosti; proti rozhodnutí ve věci delegace nelze uplatnit opravné prostředky.
18. Je zřejmé, že z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní (nikoliv kumulativní, nýbrž alternativní) kritéria pro delegaci, a to účelnost delegace nebo nezbytnost mimořádných odborných znalostí, kterými místně příslušný správce daně nedisponuje. Jak v této souvislosti judikoval již rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008, č. j. 7 Afs 13/2007 - 54, publikovaném pod č. 1720/2008 Sb. NSS: „(...) *řádná správa daní (...) vyžaduje ovšem, aby v konkrétních případech tam, kde to požadavky řádné správy vyžadují, byla zákonem stanovená příslušnost prolomena, a správu konkrétní daně konkrétního daňového subjektu vykonával jiný správce daně než ten, koho označuje zákon.*“
19. V nyní projednávaném případě přitom bylo aplikováno kritérium účelnosti, a proto se krajský soud dále zabýval pouze přezkoumáním naplnění tohoto kritéria. Účelnost delegace je neurčitým právním pojmem, jenž správní orgán interpretuje a aplikuje na konkrétní věc, přičemž dle odborné komentářové literatury k daňovému řádu bude kritérium účelnosti naplněno např. v situaci, *„kdy má podnikající fyzická osoba trvalý pobyt v územním obvodu působnosti jiného správce daně než svou provozovnu, v níž fakticky vykonává své podnikatelské aktivity. V takovém případě bude s ohledem na zásady hospodárnosti, efektivit a šetrnosti daňového řízení vhodné delegovat místní příslušnost ke správě daňových povinností na správce daně, v jehož obvodu územní působnosti se nachází provozovna této fyzické osoby, neboť zde budou k dispozici všechny dokumenty a jiné podklady sloužící k prokazování skutečností tvrzených daňovým subjektem v rámci daňových řízení, zde se bude zpravidla provádět místní šetření či daňová kontrola týkající se daňových povinností tohoto daňového subjektu (srov. § 80 odst. 1 a § 85 odst. 2). Obdobně je namístě postupovat v případě, kdy se sídlo právnické osoby zapsané v příslušném veřejném rejstříku liší od místa skutečného sídla této právnické osoby, tj. místa, na němž právnická osoba skutečně vykonává svou činnost, z něhož je skutečně řízena (srov. komentář k § 13 bod 17 a násl.). Výkon správy daní takových daňových subjektů místně příslušným správcem daně na základě jeho kompetence operovat při správě „svých“ daňových subjektů mimo svůj obvod územní působnosti (srov. § 14) by byl značně neefektivní a nevhodný“* (srovnej Baxa, J. a kol., *Daňový řád, Komentář I. díl*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011).
20. Pojem *účelnost* je nutné vykládat s ohledem na obsah základních zásad správy daní, a to zejména zásady přiměřenosti, zákazu zneužití pravomoci, předvídatelnosti a klientského přístupu. Opodstatněným důvodem může být, jak vyplývá také z rozhodovací praxe správních soudů (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2016, č. j. 3 Af 27/2013 - 51, či rozsudek téhož soudu ze dne 12. 4. 2016, č. j. 3 Af

28/2013 - 45, oba dostupné na www.nssoud.cz), skutečnost, že k reálné ekonomické činnosti daňového subjektu dochází na jiné adrese, než která je uvedena v obchodním rejstříku. Z hlediska účelnosti lze tedy přijmout závěr, že k delegaci může dojít tehdy, pokud se sídlo daňového subjektu zapsané do veřejného rejstříku liší od skutečného sídla. Zároveň je však nutno doplnit, že nemůže docházet k paušálním změnám místní příslušnosti v důsledku existence tzv. virtuálních sídel bez toho, aby se správce daně řádným způsobem neseznámil s důvody existence takových a obdobných forem sídel, neboť nikoli každá ekonomická činnost vyžaduje trvalé kancelářské či provozní prostory.

21. V této souvislosti krajský soud připomíná, že žalobce nečinil spornou skutečnost, že měl v živnostenském rejstříku zapsanou provozovnu v Třebíči, a že v této provozovně reálně vykonával majoritní část své ekonomické činnosti. Žalobce však v podané žalobě namítal, že v daném případě nedošlo k naplnění zákonného kritéria účelnosti pro delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní. U žalobce navíc dojde k dvojkoľejnosti místních příslušností (živnostenský úřad, správa sociálního zabezpečení, rejstříkový soud apod. zůstaly v Praze).
22. Takto předestřené argumentaci žalobce však krajský soud nepřisvědčil. V souladu se závěry, ke kterým krajský soud dospěl již ve své předchozí rozhodovací činnosti (k tomu srovnej např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 17. 8. 2016, č. j. 62 Af 60/2015 - 37, ze dne 11. 7. 2016, č. j. 30 Af 44/2014 - 30, a ze dne 7. 10. 2016, č. j. 30 Af 32/2015 - 42, všechny dostupné na www.nssoud.cz), je při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní dle ustanovení § 18 odst. 1 daňového řádu podstatné místo reálného každodenního chodu daňového subjektu s ohledem na oblast jeho činnosti (podnikání). Uvedený závěr krajského soudu přitom potvrdil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 As 230/2016 - 18, publikovaném pod č. 3486/2016 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, z něhož vyplývá, že správní orgán rozhodující o delegaci místní příslušnosti správce daně z důvodu účelnosti (§ 18 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) zkoumá zejména, zda realizace podnikatelských aktivit probíhá v místě formálního sídla daňového subjektu, v místě jeho provozovny či jinde, resp. o jaký druh podnikatelských aktivit se jedná. Rozhodnou je tedy v daném případě právě skutečnost, kterou ani sám žalobce fakticky v žalobě nerozpöruje, že reálné těžiště jeho podnikatelské činnosti je zajišťováno jeho provozovnou v Třebíči. Místně příslušným správcem daně se proto, a dle krajského soudu zcela legitimně, nově stal Finanční úřad pro Kraj Vysočina. K tomu lze odkázat na Protokol o místním šetření ze dne 26. 3. 2015, č. j. 608866/15/2912-60563-711482. Z něj je patrné, že bylo provedeno místní šetření na žalobcově provozovně (Brněnská 22/27, 674 01 Třebíč – Nové Město), při kterém jednatel žalobce sdělil, že ekonomické aktivity probíhají v Praze, v Třebíči a na stavbách, (převážně) na provozovně zpracovávají účetnictví, mají zde uloženy doklady apod. Dále z přílohy č. 1 Vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti žalobce za zdaňovací období roku 2014 vyplynulo, že žalobce měl 9 zaměstnanců, přičemž všichni měli evidováno místo výkonu práce v Třebíči, kontakt na webových stránkách žalobce byl uveden na kancelář (provozovnu) v Třebíči včetně adresy, e-mailu, čísla telefonu, faxu, mobilního telefonu apod. (v kontaktech se nachází také adresa sídla společnosti, ovšem bez uvedení jakýchkoliv dalších kontaktních údajů). Žalobce výše uvedené závěry o vykonávání majoritní části svého podnikání právě v provozovně v žalobě nikterak nerozpöroval (stejně tak ani v námitkách ve vyjádření žalobce k delegaci zaevidovaném pod č. j. 38665/2015).

23. Celkový obraz o faktickém místě podnikání dotváří i skutečnost, že jednatel žalobce má v Třebíči trvalý pobyt. Místní příslušnost správce daně se sice nemůže odvíjet od místa trvalého pobytu statutárního orgánu, uvedená skutečnost by totiž sama o sobě k delegaci místní příslušnosti zásadně vést nemohla, tato skutečnost však sloužila jako jeden z pomocných poznatků o tom, kde se nachází skutečné místo podnikání (a vedení). Místo trvalého pobytu statutárního orgánu totiž již z povahy věci může představovat významnou indicii o tom, kde je vykonáváno podnikání obchodní společnosti, resp. odkud je taková společnost řízena.
24. Pokud žalobce v podané žalobě namítal dvojkolejnost místních příslušností ostatních správních orgánů, je třeba připomenout, že smyslem institutu delegace místní příslušnosti k výkonu správy daní na jiného věcně příslušného správce daně je zajištění efektivity a hospodárnosti správy daní tam, kde existuje předpoklad, že jiný příslušný správce daně bude schopen zajišťovat správu daní daňovému subjektu s menšími náklady a efektivněji. V nyní posuzovaném případě je přitom nesporné, že sídlo žalobce zapsané ve veřejném rejstříku se sice nachází na konkrétní adrese v Praze, avšak provozovna, v níž probíhá majoritní ekonomická činnost žalobce, se nachází v Třebíči. Právě převažující místo reálného každodenního chodu a činnosti daňového subjektu je při rozhodování o delegaci místní příslušnosti k výkonu správy daní podstatné. Je totiž žádoucí a účelné, aby správu daní prováděl právě ten finanční úřad, v jehož obvodu je tato činnost *de facto* vykonávána.
25. Žalovaný (shodně s krajským soudem) dospěl k závěru, že k převážnému výkonu podnikatelské činnosti dochází v Třebíči, přičemž tuto skutečnost žalobce nerozpорије. Soud tak pokládá kritérium účelnosti v daném případě za naplněné. S ohledem na žalobcem zvolenou argumentaci v podané žalobě, v níž zdůrazňoval především význam formálního sídla, krajský soud uvádí, že delegací místní příslušnosti správce daně nejsou nijak dotčeny možné aktivity žalobce co do výběru místa pro organizování schůzek s obchodními partnery, uzavírání smluv apod., a tedy ani případný obchodní význam jeho „pražské adresy“. Žalobci v daném případě nic nebrání v tom, aby ponechal formální sídlo zapsané v obchodním rejstříku. Z hlediska hospodárního fungování a výkonu daňové správy je však zásadní, aby „daňové sídlo“ žalobce představovalo místo provozu, kde může ze strany daňové správy docházet k případnému uskutečňování místních šetření, daňových kontrol, bezprostřednímu kontaktu správce daně s daňovým subjektem a ověřování skutečností v reálném provozu a výkonu podnikatelské činnosti.
26. Žalobce také namítal procesní pochybení tvrzením o nesplnění povinnosti žalovaného předem oznámit zástupci žalobce konání místního šetření, při němž byly jednatelem žalobce kladeny otázky. K tomu krajský soud uvádí, že dne 26. 3. 2015 proběhlo místní šetření, při kterém jednal správce daně přímo s jednatelem žalobce (dotazování ohledně skutečného sídla žalobce, viz Protokol ze dne 26. 3. 2015, č. j. 208866/15/2912-60563-711482), tj. přímo s daňovým subjektem. To daňový řád umožňuje (§ 25 odst. 2) a jelikož se jednalo o provedení prohlídky objektu provozovny a zjišťování, zda na této adrese dochází k majoritní části podnikatelské činnosti žalobce, jednalo se o úkon podřaditelný pod § 25 odst. 2 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že „(z)astupování zástupcem nevylučuje, aby správce daně v případech, kdy je osobní účast zastoupeného nezbytná, jednal se zastoupeným přímo, nebo aby ho vyzval k vykonání některých úkonů. Zastoupený je povinen výzvě správce daně vyhovět. O tomto jednání nebo výzvě správce daně bezodkladně vyrozumí zástupce.“

27. Předmětný úkon je podřaditelný pod případy, na které pamatuje citované ustanovení daňového řádu. Pokud však správce daně zástupce žalobce o tomto úkonu nevyrozuměl (a ze spisu neplyne, že by se tak stalo), mohlo by se jednat o porušení zákona. Současně je však nutno uvést, že tato vada by mohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí jen tehdy, jestliže by dosáhla takové intenzity, že by v jejím důsledku bylo možno uvažovat o ovlivnění výsledku celého daňového řízení (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). K této domněnce však v daném případě není dán žádný rozumný důvod. Smyslem tohoto místního šetření bylo zjistit, zda v místě provozovny probíhá reálná ekonomická činnost žalobce apod., což je jednoznačně záležitost faktická a nikoliv odborná. Důležité je rovněž to, že shora citovaný protokol o místním šetření jednatel žalobce bez výhrad podepsal, a že žalobci i jeho zástupci byl dán dostatečný prostor pro to, aby uvedli „na pravou míru“ zjištění a tvrzení, provedená v průběhu místního šetření, přičemž tyto nikterak nenapadali a lze tak usuzovat o jejich správnosti (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Afs 67/2008 – 112). Jedná se sice o rozsudek vztahující se k zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, ovšem závěry tohoto rozsudku jsou přenositelné a použitelné mutatis mutandis též v dané věci, tj. k obdobnému znění v § 25 odst. 2 daňového řádu).
28. Žalobce také tvrdil, že došlo k nezákonnému rozhodnutí o uložení spisu na Územním pracovišti v Třebíči. K tomu zdejší soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí pojednávalo o delegaci místní příslušnosti správce daně, konkrétně na Finanční úřad pro Kraj Vysočina. Tento má fakticky v rámci své pravomoci možnost určit, kde bude spis uložen s ohledem na účelnost apod. ze skutečností, že bylo osvědčeno, že těžiště podnikatelské činnosti žalobce spočívá v Třebíči, lze zcela racionálně předpokládat, že také spis žalobce bude uložen na Územním pracovišti správce daně v Třebíči. V žalobou napadeném rozhodnutí jde spíše o praktické informování žalobce (nejedná se o součást výroku), kde se spis bude nacházet, ačkoliv lze uzavřít, že takto přesně konkretizované územní pracoviště určí až delegovaný správce daně, tj. Finanční úřad pro Kraj Vysočina. V žádném případě však v dané věci nelze hovořit o vadě způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se jednalo pouze o informaci navíc, která však na samotnou delegaci správce daně nemá v dané věci vliv.

VI. Závěr a náklady řízení

29. S ohledem na vše shora uvedené krajský soud rozhodl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. ledna 2018

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu